

Szilvágombóc

Egyszer egy gazdag ember házánál nagy dínomdánom volt, s meghívott erre két híres hazugot is. Nosza, amint asztalhoz telepedtek, megeredt a hazudozás.

- Hiszen, amit eddig hallottatok - mondta az egyik hazug -, az mind semmi, most jó csak az igazi. Hát tegnap is vendégségben voltam egy régi jó barátomnál, s ott akkora gombócot láttam, amekkorát még soha életemben. Akár hiszitek, akár nem, ehhez a gombóchoz száz métermázs liszt kellett meg ötven métermázs szilva. Tíz nagy asztalt toltak össze, úgy fért el a gombóc, húszan voltunk vendégek, egy nap s egy éjjel folyton-folyvást ettünk, s még csak felét sem tudtuk megenni. Hát egyszerre csak mi történt? Két vendég a nagy lakmározás közben úgy eltűnt, mintha föld nyelte volna el őket. Tüvé tettük az egész házat, nem találtuk sehol. Már egy jó órája kerestük őket, amikor egyszerre csak halljuk, hogy a gombóc közepéből kiabálnak : „Ej, de jó, de pompás! " Bezzeg hogy belebújtak a gombócba, csakhogy annál többet ehessenek!

- Hát hiszen - mondta a másik hazug -, elég nagy gombóc volt, szent igaz, de ez csak kölyke lehetett annak, amit én láttam egy vendégségben. Ott akkora gombóc volt, hogy bár lehattünk vagy ötvenen, három éjjel s három nap folyton ettük, s még csak feléje sem jártunk a tölteléknek. Na, mondtam én a barátaimnak, pihenjünk egyet, hogy újult erővel láthassunk neki. Pihentünk egy fél napot, akkor újra nekifeküdtünk a gombócnak, s hát uram teremtőm, megakad a villám valami keménységbe. Gondoltam, bizonyosan szilvamag, de nem az volt, hanem mit gondoltok, mi? Egy nagy útmutató kőoszlop! Az volt ráírva: Innen a töltelék még három kilométer!

- Hiszem - mondotta a másik hazug -, de hol készült az a rettentő nagy üst, amelyikben ez a gombóc főtt?

- Az bizony ott, ahol az az üst, amelyikben a te gombócodat főzték!